

DĚTI DOVÁDĚLY PŘI KARNEVALU

TRADIČNÍ ZIMNÍ karneval připravila Mateřská škola Pošumavská v Tachově pro děti ze všech svých čtyř tříd. „Karneval pořádáme pravidelně každý rok, vždycky na nějaké téma. Letošní ročník jsme pojali ve stylu country,“ sdělila Deníku ředitelka školky Ladislava Pitrová. Kromě dovádění za doprovodu reprodukované hudby malovaly děti výkresy inspirované westernovými motivy, soutěžily a fotografovaly se na památku.

Foto: Deník/Jiří Kohout

Další fotografie na www.tachovsky.denik.cz

INZERCE

přání

Dne 25. února 2013
oslaví své krásné 85. narozeniny
paní

Marie KOUBOVÁ

Hodně štěstí, zdraví, lásky a spokojenosti do dalších let přeje dcera Jarka s manželem, vnučky Jaruška a Drahuška s manželi, vnuk Miloš s přítelkyní a vnučátka Kačenka, Martínek, Honzíček a Kubíček.

vzpomínka

Jen kytičku na Tvůj hrob Ti můžeme dát,
pokojný a věčný spánek přát. Utichly kroky Tvé
i Tvůj hlas, ale Tvůj obraz stále zůstává v nás.

Dne 26. února uplyne 13 let, kdy nás navždy
opustila maminka a babička, paní

Jana PECKOVÁ z Tachova

S láskou vzpomínají
syn a dcera s rodinami a ostatní příbuzní.

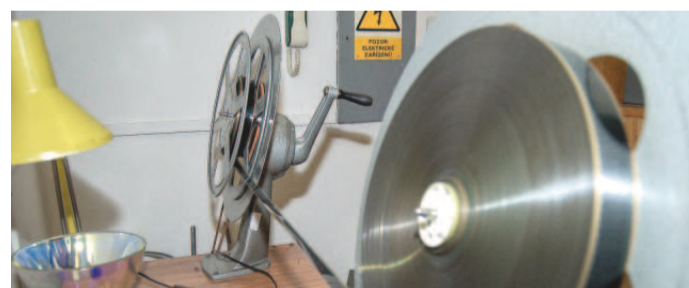

Celý profesní život nahlíží Zdeněk Hradský ze Stříbra na filmy skrz malé okénko promítací kabiny

Neteče voda, jděte domů. Říkal promítač v letním kině

ANTONÍN HRÍBAL

Stříbro – Dvacet čtyři filmových políček prolétne před objektivem promítacího stroje za jedinou vteřinu. Silná lampa je prosvítí a na plátno se přenesou děj přinášející divákovi radost i smutek, jásot či žal. Svě o tom ví Zdeněk Hradský, který strávil v promítací kabině mnoho stovek hodin, prakticky celý svůj profesní život. U spojařů v Karlových Varech se učil mechanikem a tam začal poznávat film. Ovšem, jak se říká, z té druhé strany. Ve společenské místnosti tam promítali šestnáctimilimetrové filmy na menších strojích a do skladu pro ně chodil právě on, budoucí promítač. Tam se seznámil s promítačem ve „velkém“ ki-

KINO VE STŘÍBRĚ. Zdeněk Hradský v promítací kabině zakládá film do promítačky (horní snímek). V různých kinech promítá filmy celý svůj profesní život. Do Stříbra se dostal začátkem sedmdesátých let minulého století a pamatuje podobu kina, jak je zobrazena na archivní fotografii vpravo. Malý snímek ukazuje převýjecí a kontrolní stroj s filmovými kotouči. Foto:Deník/Antonín Hříbal a archiv Františka Samce

ně jménem Čas. Od té doby už u promítání zůstal. Podle vlastních slov by neměnil.

Vzpomínáte si na první promítané filmy?

Na filmy si nepamatuji, vždy mě zajímala ta technická stránka věci, promítání. Rád jsem měl české filmy nebo filmy, ve kterých vystupoval Vinnetou. Abych byl nějakým vášnivým divákem, to ne.

Jak jste se dostal k promítání ve Stříbrě?

Po škole jsem šel na vojnu,

rok v Plzni a rok v Kolíně. I tam jsem promítal filmy. Po vojně jsem nastoupil do kina v Konstantinových Lázních, kde jsem i bydlel. Musel jsem absolvovat různá školení, například měsíční v Klánovicích u Prahy. Pak jsem se oženil a odstěhoval se do Svojšína, potom do Stříbra. Zdejší promítač měl problémy, zavřeli ho a nastoupil jsem místo něj. To bylo začátkem sedmdesátých let. Ve Stříbrě tehdy byla dvě kina, jedno z nich letní. Chodilo na představení více lidí, než v Konstantinových Lázních.

Hrálo se tu denně, někdy i dvakrát. Ráno pro školy či pro děti pohádky a večer hlavní film. Kino bylo staré, promítalo se zde už od války. Strojní vybavení, promítací stroje, to vše bylo zastaralé. Kino mělo i balkon. Pak došlo na rekonstrukci. Na léto jsme se v podstatě odstěhovali do letního kina, promítalo se tam. I to fungovalo každý den. I za nepříznivé počasí, vzadu byl přístřešek, kam se mohli diváci schovat.

Co vše musel udělat promítač ve stříbrském kině sedmdesátých let?

Nejprve se musela vynést nahoru po točitých schodech k promítačkám obrovská a těžká kovová bedna, kde byly filmy. Pak došlo na kontrolu filmů. Když byla nějaká závada, něco nesouhlasilo, tak hodinu před promítáním se poslal telegram do půjčovny. Zapsal se záznam do protokolu.

Jak se promítalo dříve a jak dnes?

Začínal jsem promítat na šestnáctimilimetrových promítačkách značky Meopta. Pak na promítačkách s uhlí-

kovými lampami. Ve Stříbrě byly v letním kině promítací stroje chlazené vodou. V současné kině jsou Meopty s tlakovými výbojkami na klasický film 35 milimetrů ve třech obrazových formátech a také můžeme promítat pomocí silného projektoru jakékoli DVD nebo Blu-ray disky.

Promítání bylo tedy závislé i na vodě?

Ano. Když netekla, promí-

Při promítání filmu se občas mihnou na plátně takové, pro mne záhadné, značky. Co to je?

Celovečerní film se skládá i ze šesti dílů. Na filmovém pásu jsou prolínací značky v pravém horním rohu. Ty se spolu s filmem promítají na plátno. Někdy jsou vidět i v televizi, když běží takzvaný stočený film. Jde o dvě značky. O kolečko a trojúhelník. Jsou tam ale krátkou dobu. Na první značku se jeden stroj zapnul, na druhou se pustilo světlo. Divák si ani nevšiml, že běží další filmový pás.

Co myslíte, proč v malých kinech, jako je to vaše, klesá návštěvnost?

Když se podívám do města, tak nejsou už navštěvované ani moc restaurace. Máme velkou nezaměstnanost, lidé nemají peníze, musí nad každou korunou přemýšlet. Navíc filmy si mohou sehnat jakkoli jinak, třeba stáhnout z internetu.

Povězte nám nějakou vtipnou historku z promítání...

Byl k jednadvacátému srpnu vyhlášen zákaz shromažďování. My ale promítali nějaký film od Zdenka Trošky, kino bylo plné. Najednou se tam objevil soudruh, přišel do kabiny a řekl, že potřebuje, abychom okamžitě skončili s promítáním a lidi poslali domů. Pověděl jsem mu, ať to lidem oznámí. On pak ale odešel s tím, že je doma na telefonu, kdyby se něco stalo.

Jindy jsme promítali film a přišli za mnou do kabiny dva Romové, co že proti nim mám. Nic jsem neměl, chovali se slušně. Ptali se dál, proč to promítám. Nerozuměl jsem tomu. Plátno bylo černě zamaskováno kolem dokola a dole někdo přes den nastříkal výrok proti Romům. Večer za tmy to nebylo vidět. Musel jsem jim vysvětlit, že to nepromítám, že to někdo dolu napsal.